Quelle: https://manuscripta.at/?ID=772
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

Caritatis duo ista pcipua signa sūt cū cristamur & grauū ferimus ibis iquibus ledimur illeq̄ dili gimus! & cū ut satis agimus ut non fiant! ut gaudem si puenerint aliqua inquib; uiolatas ut pfectus est ei qui diligitur. Beatus q̄ est qui luget sup eū qui delinquit cū uidet uitē imminere piculū! & gaudet peo qui pficit! suū lucrū deputat pfectū proximi sui. Contestatur autem hoc ipsū & apls paulus dicens. Si patitur unū membrum! compatiuntur omnia membra. Qui aūt hunc habet af fectū erga fratrē! certū est quod scdm caritatem dili git proximum suum.

Qui sunt inimici quos diligere iubemur! & quomodo diligimus inimicos pstantes eis bnficia tantum m aut etiā affectū eis exibentes & si hoc possibile ē fieri, Inimici ppium est ledere & insidiari! & ideo omnis qui quom ledit aliquē inimicus dicitur. Maxime aūt hi qui peccant, Sti enī quod inse est ledunt diuersis modis insidiantur ut his qui se uident. ut his qui simul ui uunt. & quoniā ex corpore & anima constat homo, scdm animā quidē diligamus! arguentes cōmonentes omni modo ad conuersationē eos puocantes! scdm corpus uero pstemus eis beneficia & misericordiā! & si indi gent uiscerū. quoniā nemo dubitat quin caritas in af fectu sit. Quod aūt possibile sit! docuit dominus p caritatē dī patris & persuā obedientiā usq; ad mortē quā uniq; inimicis adhuc & impiis nos sustinuit sic & apls testatur dicens, cōmendat aūt ds suā caritā tem in nos! quia cū adhuc peccat essemus, xpo